

Een woord tot de Redactie

Elk groeiproces veroorzaakt bij de direct-betrokene in zijn gevoelens tegenover deze groei een zekere ambivalentie. Enerzijds angst voor de uiteindelijke manifestie der volwassenheid, anderzijds vertrouwen in de potentie tot ontwikkeling en in de rijping tot zelfstandigheid.

Nadat „Mededelingen en Publicaties” en „huisarts en wetenschap” eerst verscheen namens en geredigeerd door het N.H.G.-bestuur, heeft dit nummer thans voor het eerst een eigen redactie die verantwoordelijk is voor de inhoud van dit maandblad.

Al zal er zowel formeel als ideëel een nauwe samenwerking blijven bestaan tussen N.H.G.-bestuur en -redactie, toch heeft dit huisartsenblad een andere positie verkregen. Dit tijdschrift verder te ontwikkelen is nu uw taak geworden. Gij hebt de taak in Nederland een tijdschrift voor huisartsen te creëren, dat moet voldoen aan de vage, en toch ook weer zeer concreet levende verlangens welke de huisartsen omtrent een dergelijk tijdschrift koesteren. Een taak die eigenlijk te groot, te zwaar en te moeilijk is om zelfs maar in denken te beginnen, maar de ervaring leert dat juist deze taken worden gerealiseerd en tot een begin worden gebracht.

Dit tijdschrift biedt u als redactie de mogelijkheid de geneeskunst van de huisarts te beschrijven, en mede te helpen vormen en inhoud geven. Artikelen van u en van hen, die gij hiertoe competent acht zullen bepaalde vigerende medische, sociale, culturele en algemeen menselijke problemen, voor zo-

ver deze de geneeskunst van de huisarts betreffen, belichten en van een waardeoordeel voorzien. Uw inzicht en initiatief, het wetenschappelijk denken en onderzoek der N.H.G.-leden en de bijdragen uit kringen buiten het N.H.G., welke gevraagd of uit eigen aandrang gegeven worden, zullen de kwaliteit van dit tijdschrift bepalen en de mogelijkheid scheppen tot bespreking, fundering en verbreiding van datgene, wat wij als huisartsen onze opdracht achten: op verantwoorde wijze onze geneeskunst uit te oefenen tegenover, en in de situatie waarvoor de patiënt ons stelt.

Hoewel een ieder zal begrijpen dat deze kwaliteit zeer moeilijk te bereiken zal zijn, zal men toch deze kwaliteit, indien bereikt, als vanzelfsprekend accepteren en daarna blijvend eisen. Gij zult als redactie, dit tijdschrift als *uw* tijdschrift beschouwen. Het zal echter pas een echt huisartsentijdschrift worden, indien de N.H.G.-leden, en naar ik hoop in de toekomst de Nederlandse huisartsen, dit tijdschrift als *hun* tijdschrift gaan waarderen, met alle rechten en plichten die daar uit voortvloeien.

Zo is uw taak belangrijk en de grote hoeveelheid energie welke deze eist, waard. Wij zijn, als leden van het N.H.G., dankbaar voor uw bereidheid deze redactie te willen aanvaarden en zeggen u onze daadwerkelijke en blijvende steun toe om dit, uw en ons aller tijdschrift voor huisartsen, te verwezenlijken.

Dr. H. H. W. Hogerzeil,
voorzitter N.H.G.

Huisarts en Wetenschap

DOOR PROF. DR. L. A. HULST

NIEMAND zal willen bestrijden dat de patiënt, de zieke, de enige grond, motivering, oorzaak en rechtvaardiging is voor het bestaan van geneeskunde, geneeskunst of geneeskundige wetenschap. Deze vanzelfsprekendheid dan toch als eerste zin neerschrijven behoeft uitleg. „Rediscovery of the patient” staat er boven een annotatie in het eerbiedwaardige tijdschrift de Lancet van 17 november 1956. Moet de patiënt dan herontdekt worden? Is die eerste zin dan niet door allen aanvaard? Gaat het dan niet meer om de patiënt? Men zegt wel, dat de snelle vorderingen der wetenschap de patiënt zijn centrale plaats hebben doen verliezen; zo staat hier de wetenschap terecht en wordt aangewezen als schuldig aan de hier en daar wel gesignaleerde scheiding tussen wetenschap en menselijk-

heid. Dat dit groot onrecht is ten aanzien van de wetenschap is duidelijk. Immers, slechts haar beoefenaars kunnen schuldig bevonden worden. Inderdaad zijn er onder de wetenschapsmensen intellectuele cripples, misschien wel wat meer . . . „La science est sujette à faire de grands sots” schrijft Molière. Het is zelfs de houding of het idool van niet weinigen „buiten deze wereld te staan” of „professoraal verstrooid” te zijn of „voor dergelijke zaken geen tijd” te hebben, doch het is niet gebonden aan de beoefening der wetenschap.

Bovendien, de niet wetenschapsmens — waar is die — die deze critiek vaak op zijn felst uit — ivoren torens, onwerkelijke theoretici, enz. — tracht zijn eigen maatschappelijkheid vaak reliëf te geven tegen de onmaatschappelijkheid der anderen. „Ik